

80-ci illərin əvvəlləri... Tələbə idim. Uşaqlarla birlikdə həmin illərdə tez-tez ekranlarda görünən "Anjelika ..." filmi müzakirə edirdik. Müzakirənin qızgın yerində uşaqlardan biri "nə qədər gözəl qızıdır. Bircə də nə belə sevgilim olsa, heç qocalmaram", dedi. Mənim də bu oğlanla çox səmimi zarafatım var idi. Gülümsəyərək, "Sənin belə sevgilin olması üçün, sən özün gerek Jofrey olasan. Səndə də ki, Jofreylikdən əsər-əlamət yoxdur. Odur ki, Anjelikamı mənə burax" deyib, əlimdəki qələmlə sol üzümə bir şram-xətt çəkdim.

Bəli, yaddaşlarda, əsasən, məhz yuxarıda dediyim "Anjelika ..." filmində yaratdığı, sözün əsl mənasında, ölməz Peyrak obrazıyla qalıb, Azərbaycan əsilli məşhur fransız aktyoru Robert Hossein.

Noyabr ayının 11-də bir yerə toplaşib Avrasiya Akademiyasına dəvət olunmuş qonaqların qarşılınması məsələsini müzakirə edirdik. Robert Hossein və Türkan Şoray qarşılamaq üçün adamlar seçilməli idi. Böyük məmnuniyyətlə, Raziyyə İsayeva və Lyudmila Sotova ilə birlikdə Robert Hosseyini qarşılamağı öz öhdəmizə götürdük.

Robert Hossein öz xanımı ilə gələcəkdi. Bir dəstə güllə hava limanına yollandıq. Artıq təyyarə enmişdi, amma gözləmə zalında oturmağa səbrimiz çatmadığından 2-ci mərtəbəyə qalxaraq məşhur aktyoru ordan izləməyə başladım.

Gəldilər. Gül dəstəsini Robertin xanımına uzatdım, məni qucaqlayıb öpdü, hər birimizlə çox səmimi çəkildə görüşüb qucaqlaşdılar, sanki çoxdanın tanışları idik. Əslində də belə idi. Axı gənclik illərimdən "tanıyırdım" onu. Gəncliyimin ideallarından biri ilə görüşmək zarafat deyildi, tələbək illərimizdə, yuxarıda söhbət açdığımız Jofrey, çoxları üçün, o cümlədən mənim üçün də əlçatmaz bir kişi ideali olmuşdu.

Nəhayət, noyabr ayının 17-də Xəzər universitetinin Mərmər zalında Avrasiya Akademiyasının rəsmi toplantısı başladı, Azərbaycan əsilli məşhur fransız aktyoru Robert Hossein və Türk kinosunun canlı əfsanəsi Türkan Şoray Akademiyaya üzv seçildilər.

Qısa müddət ərzində Robert mənə o qədər doğmalaşmışdı ki, hiss edirdim ki, özümdən asılı olmayaraq hər yerdə onu axtarıram, ona yaxın olmağa çalışıram, sanki onun arxasınca gəzirəm. Toplantıda da onun yanındakı stolda oturmuş, gözlərini demək olar ki, ondan ayırmırdım. Üzündəki hər bir mimika, onun baş verənlərə münasibətini əks etdirirdi. Baş verənlər isə onu o qədər təsirləndirmişdi ki, canlandırdığı çoxsaylı obrazları ilə insanların qəlbinə hakim kəsilən bu böyük sənətkar indi öz göz yaşlarına hakim ola bilmədi. Yanında oturan xanımı da ona baxdıqca doluxsunur, öz baxışları ilə ömür yoldaşına təsəlli verməyə çalışırdı. Mənə elə gəlir ki, böyük aktyorun göz yaşları məclisdə iştirak edənlərdən heç kimin diqqətindən yayınmadı, Hamlet İsaخانlı hətta ona yaxınlaşaraq bu böyük şəxsiyyətlə həmhəyacan olduğunu bildirdi.

Göz yaşları... İnsan qəlbinin təmizliyinin ən səmimi göstəricisi, insanın içini saflaşdıran, duruldan şəfqət damcıları, "kişi ağlamaz, nə olursa olsun dözməli, özünü saxlamalıdır" deyən çoxlarına insanlığın, hətta kişiliyin ən səmimi cavabı. Bəli, bir şairin dediyi kimi: "Kişiyə ağlamaq yaraşmasa da, bəzən ağlamamaq mənə ar gəlir" (Hamlet İsaخانlının bir rübaisindən-red.).

Robert Hossein kimi böyük şəxsiyyətlərin, milyonlar tərəfindən sevilənlərin göz yaşını saxlaya bilməməsi isə daha dərin mənə kəsb edir - adi insanlar üçün əlçatmazlıq zirvəsinə yüksəlmişlərin də əfsanə deyil, elə bu adi insanlar qədər sadə, canlı varlıq olduğunun bir göstəricisidir.

Robert Hossein getdi... Yuxumda bir tarix gördüm. Rəyam o qədər şirin, o qədər doğma idi ki...

İsaخان İsaخانlı

